

2.2 Specifické rysy rodinněprávních vztahů a jejich obecná charakteristika

Vycházíme-li z názoru, že rodinněprávní vztahy vytvářejí zvláštní relativně samostatný typ společenských vztahů, znamená to mimo jiné, že tyto vztahy kromě určité relativní celistvosti se vyznačují souhrnem společných znaků, které je blížeji charakterizují a odlišují od jiných společenských vztahů právem regulovaných. Vzhledem k úzkým vazbám rodinného a občanského práva je věda rodinného práva odlišuje především od občanskoprávních vztahů a poukazuje na jejich specifické rysy zejména ve vztahu k občanskoprávním vztahům.

A) Z podstaty rodinněprávních vztahů vyplývá jedna z jejich nejvýznamnějších vlastností, sloužící k naplnění jejich obsahu a efektivního a bezporuchového fungování, a to existence určitého **osobního, resp. emocionálního prvku** v rodinných vztazích. Subjekty rodinněprávních vztahů jsou spolu navzájem spojeny osobním vztahem, emocionální vazbou, a to tak dalece, že u některých rodinněprávních vztahů je existence této vazby samotným předpokladem vzniku rodinněprávního vztahu.

k zániku manželství, či snad že by soud byl povinen jen z tohoto důvodu zrušit manželství rozvodem.

V některých případech má neexistence emocionální vazby mezi subjekty za následek nutnost zásahu ze strany státu, a to tehdy, jestliže rodinněprávní vztah právě v důsledku poruchy či neexistence osobní citové vazby přestal plnit svůj účel. Např. jestliže vztah rodiče k dítěti je vysloveně negativní, zpravidla se projeví v nedostatečné péči o dítě, a vyvolá nutnost zásahu ze strany státního orgánu.

U občanskoprávních vztahů skutečnost emocionální vazby mezi subjekty evidentně není podstatná. Nájemní vztah může a bude normálně fungovat i bez toho, že by měl pronajímatel k nájemci citový vztah, kupní smlouvu neuzavírají subjekty proto, že by k sobě cítily nějakou náklonnost (na rozdíl od manželství, kde zpravidla tato skutečnost bude podstatná).

B) Skutečnost, že osobní emocionální vazba se svým způsobem promítá ve všech rodinných vztazích nezávisle na právní regulaci, má za následek, že velice závažné místo při realizaci rodinněprávních vztahů mají **morální normy**. „Platí-li, že právo je minimem etiky, pak tento poznatek je příliš příbudeň pro pochopení právní úpravy